

[Hanne Reintoft.]

synes ikke, det er garantier nok. Det er selvfølgelig meget godt med ministergaranti, men det bliver jo i sidste ende dommerne, der skal bestemme det, og vi kan ikke afvise på baggrund af vores retslige tradition, at en sådan afsmitning kan finde sted.

Vi havde i højere grad troet på disse forslag, hvis man havde fremsat dette lovforslag, samtidig med at socialministeren var kommet med et andet lovforslag om bedre behandlingsmuligheder, bedre hjælp til ofrene. Så havde der været en balance i det, så havde vi delt det rigtigt op. Vi griber ind mod forhandlerne, vi hindrer dem i at ødelægge andre mennesker, og samtidig sætter vi ind med en effektiv behandlingsindsats. Der burde have været en følgelov. Jeg ved godt, at hele det borgerlige samfunds sociale behandlingssystem over for narkomanerne er brudt sammen, men vi burde netop støtte forskning og eksperimenteren på dette punkt fordi vi er nødt til at finde veje, hvorved vi kan løse problemet for de unge og deres forældre, som det er gået ud over.

Det sørgelige ved vores narkodebat er faktisk, at i stedet for virkelig at søge at hjælpe de mennesker og deres familier har mange politikere brugt de narkotikaramte som politiske syndebugke, der kunne anvendes til at rejse befolkningens vrede mod hele den sociale forsyning og de udgifter, vi anvender på vores sociale arbejde. Hensigten er lykkedes alt for godt. I sidste valgkamp oplevede vi tydeligt, hvordan ikke mindst narkomanerne var syndebugke. Der florerer de vildeste historier om al den hjælp, de får, men det er jo slet, slet ikke rigtigt. De fleste af dem får en meget sørgmodig offentlig hjælp, og ganske få får invalidepension.

Når kommunisterne kan støtte det lovforslag, er det altså ikke, fordi vi deltager i den hellige almindelige forargelse over de hårdt ramte mennesker, der er i narkotikagruppen. Vi opfatter det som et problem skabt af et sygt samfund, og dermed mener vi også, at behandling og støtte — og også forsørgelse, lad mig sige det ganske klart —

til disse mennesker er en samfundsopgave, som vi ikke kan lægge fra os. Når vi støtter dette forslag, er det fordi vi ved, hvor megen død og ødelæggelse narkotikaen har bragt med sig, og fordi vi ikke vil have, at nye grupper unge skal belastes med det.

Ib Christensen (DR):

Forslagets begrundelse for at hæve strafferammen fra 6 til 10 år forekommer ikke særlig overbevisende. Der henvises til, at man i 4-5 tilfælde i løbet af 3 år har anvendt maksimumstraffen, men der foreligger ikke nogen som helst dokumentation eller sandsynliggørelse af, at en hævelse af strafferammen ville have nogen særlig generel præventiv virkning, og det er derfor med en betydelig grad af skepsis, retsforbundet ser på dette forslag.

Vi nærer også en betydelig grad af skepsis, da fængselsstraf byder os imod, fordi vi mener, at fængselsstraf principielt kun bør finde anvendelse, hvor der er tale om, at den pågældende kan være til fare for sig selv eller andre. Nu kan det selvfølgelig indvendes, at netop ved de grove narkotikaforbrydelser, der her er tale om, vil der vel oftest — ifølge forslaget bemærkninger i hvert fald — være tale om internationale narkotikahandlere i stor stil, og at det derfor kan befrygtes, at der vil være en høj recidivprocent, men uanset dette er det altså med betydelig skepsis, vi ser på denne hævelse af strafferammen. Vi mener, at straf principielt bør finde sted på den måde, at den pågældende genopretter den skade, han har forvoldt, hvor det er muligt. Det er klart, at det kun i meget begrænset omfang kan finde sted på dette område, men det bør være den principielt rigtige straffeforanstaltning i stedet for at anvende fængselsstraf.

Vi deler også den skepsis, der faktisk, når man læser det grundigt, lyser ud af kontaktudvalgets dokument med hensyn til, at denne hævelse af strafferammen vil smitte af nedefter. I kontaktudvalgets skrivelse af 28. august 1973 siger man jo:

„Under forudsætning af, at forhøjelsen af